

3. uskrsna nedjelja A

Pokaži nam, Gospodine, stazu u život. (Ps 16,11)

Prvo čitanje

Djela apostolska 2,14.22-28

Na dan Pedesetnice ustade Petar zajedno s jedanaesticom, podiže glas i prozbori: "Židovi i svi što boravite u Jeruzalemu, ovo znajte i riječi mi poslušajte: Isusa Nazarećanina, čovjeka kojega Bog pred vama potvrdi silnim djelima, čudesima i znamenjima koja, kao što znate, po njemu učini među vama – njega, predana prema odlučenu naumu i promislu Božjem, po rukama bezakonika razapeste i pogubiste. Ali Bog ga uskrisi oslobodivši ga grozote smrti jer ne bijaše moguće da ona njime ovlada. David doista za nj kaže: Gospodin mi je svagda pred očima jer mi je zdesna da ne posrnem. Stog mi se raduje srce i kliče jezik, pa i tijelo mi spokojno počiva. Jer mi nećeš ostaviti dušu u Podzemlju ni dati da Pravednik tvoj truleži ugleda. Pokazat ćeš mi stazu života, ispunit me radošću lica svoga."

Drugo čitanje

1. Petrova 1,17-21

Predragi! Ako Ocem nazivate Onoga koji nepristrano svakoga po djelu sudi, vrijeme svoga proputovanja proživite u bogobožnosti. Ta znate da od svog ispraznog načina života, što vam ga oci namriješe, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane. On bijaše doduše predviđen prije postanka svijeta, ali se očitova na kraju vremenâ radi vas koji po njemu vjerujete u Boga koji ga uskrisi od mrtvih te mu dade slavu da vjera vaša i nada bude u Bogu.

Evandjelje

Luka 24,13-35

Onog istog dana – prvog u tjednu – dvojica Isusovih učenika putovala u selo koje se zove Emaus, udaljeno od Jeruzalema šezdeset stadija. Razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo. I dok su tako razgovarali i raspravljali približi im se Isus i pođe s njima. Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima. On ih upita: "Sto to putom pretresate među sobom?" Oni se snuždeni zaustave te mu jedan od njih, imenom Kleofa, odgovori: "Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?"

A on će: "Što to?" Odgovoriše mu: "Pa ono s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše prorok – silan na djelu i na riječi pred Bogom i svim narodom: kako su ga glavari svećenički i vijećnici naši predali da bude osuđen na smrt te ga razapeli. A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo. A zbuniše nas i žene neke od naših: u praskozorje bijahu na grobu, ali nisu našle njegova tijela pa dođoše te rekoše da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je on živ. Odoše nato i neki naši na grob i nađoše kako žene rekoše, ali njega ne vidješe."

A on će im: "O bezumni i srca spora, da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uve u svoju slavu?"

Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu. Uto se približe selu kamo su išli, a on kao da htjede dalje. No oni navaljivahu: "Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku!" I uđe da ostane s njima.

Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. Uto im se otvore oči te ga prepoznaše, a on im iščeznu s očiju. Tada rekoše jedan drugome: "Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putom govorio, dok nam je otkrivao Pisma?"

U isti se čas digoše i vratiše u Jeruzalem. Nađoše okupljenu jedanaesticu i one koji bijahu s njima. Oni im rekoše: "Doista uskrsnu Gospodin i ukaza se Šimunu!"

Nato oni pripovjede ono s puta i kako ga prepoznaše u lomljenju kruha.

Za razmišljanje

Tko se od nas ne nalazi uvijek ponovo na putu u Emaus, u srcu punom pitanja o Isusu ili – s mnogo razočarane nade – o Crkvi? I mi smo, kao i učenici iz Emausa, uvijek u iskušenju, da izgubimo hrabrost, kad vidimo prividnu smrt Boga, beznačajnost Krista i nevažnost Crkve i liturgije u našem društvu. Često sumnjamo, nije li to, što smo o Isusu čuli, o njegovoj snazi ozdravljati i darovati novi život, ipak samo pobožna priča, koja ionako nema nikakvog utjecaja na naš način življenja.

Unatoč svim sumnjama i svakoj mucu ipak je potrebno, uvijek ponovo ići na tom putu u Emaus, jer to je put od beznađa k vjeri. Bilo kad, pridružiti će nam se na tom putu Isus, idemo li taj put otvorena i poštena srca. On nam se tamo pridružuje, gdje upravo idemo, ide s nama, ne ispred ili iza nas. U povjerenju, koje se razvija na zajedničkom putu, postavlja nam pitanja, daje odgovore i pripravlja nas za njegov pogled na probleme, koji nas zahvaćaju. Temeljna rečenica se uvijek ponovno ponavlja: nijedan život ne vodi u uskrsnuće i slavu, koji nije prošao kroz muku i križ. Pozovemo li ga, ostaje s nama i dijeli s nama naš život i naš kruh u euharistijskom blagovanju.

No u onom trenutku, kad se otkriva njegov identitet u znaku euharistije, koja se od početaka slavi za uspomenu na Uskrs, Isus se povlači. Više ne mora ići s nama, jer od sada on ispunja naše srce. Došao je naime čas, kad nam je nešto važnije činiti od čekanja u Emausu: moramo ponovo postati prenositelji Radosne vijesti, jer Isus živi dalje, s onu stranu smrti.

3. uskrsna nedjelja A

Pokaži nam, Gospodine, stazu u život. (Ps 16,11)

Prvo čitanje

Djela apostolska 2,14.22-28

Na dan Pedesetnice ustade Petar zajedno s jedanaesticom, podiže glas i prozbori: "Židovi i svi što boravite u Jeruzalemu, ovo znajte i riječi mi poslušajte: Isusa Nazarećanina, čovjeka kojega Bog pred vama potvrdi silnim djelima, čudesima i znamenjima koja, kao što znate, po njemu učini među vama – njega, predana prema odlučenu naumu i promislu Božjem, po rukama bezakonika razapeste i pogubiste. Ali Bog ga uskrisi oslobodivši ga grozote smrti jer ne bijaše moguće da ona njime ovlada. David doista za nj kaže: Gospodin mi je svagda pred očima jer mi je zdesna da ne posrnem. Stog mi se raduje srce i kliče jezik, pa i tijelo mi spokojno počiva. Jer mi nećeš ostaviti dušu u Podzemlju ni dati da Pravednik tvoj truleži ugleda. Pokazat ćeš mi stazu života, ispunit me radošću lica svoga."

Drugo čitanje

1. Petrova 1,17-21

Predragi! Ako Ocem nazivate Onoga koji nepristrano svakoga po djelu sudi, vrijeme svoga proputovanja proživite u bogobožnosti. Ta znate da od svog ispraznog načina života, što vam ga oci namriješe, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane. On bijaše doduše predviđen prije postanka svijeta, ali se očitova na kraju vremenâ radi vas koji po njemu vjerujete u Boga koji ga uskrisi od mrtvih te mu dade slavu da vjera vaša i nada bude u Bogu.

Evandjelje

Ivan 21,1-14

U ono vrijeme: Isus se ponovno očitova učenicima na Tiberijadskome moru. Očitova se ovako: Bijahu zajedno Šimun Petar, Toma zvani Bliznac, Natanael iz Kane Galilejske, zatim Zebedejevi i još druga dva njegova učenika. Kaže im Šimun Petar: "Idem ribariti." Rekoše: "Idemo i mi s tobom." Izadoše i uđoše u lađu, ali te noći ne uloviše ništa. Kad je već svanulo, stade Isus na kraju, ali učenici nisu znali da je to Isus. Kaže im Isus: "Dječice, imate li što za prismok?" Odgovoriše mu: "Nemamo." A on im reče: "Bacite

mrežu na desnu stranu lađe i naći ćete." Baciše oni i više je ne mogoše izvući od mnoštva ribe. Tada onaj učenik kojega je Isus ljubio kaže Petru: "Gospodin je!" Kad je Šimun Petar čuo da je to Gospodin, pripaše si gornju haljinu, jer bijaše gol, te se baci u more. Ostali učenici dođoše s lađicom vukući mrežu s ribom jer ne bijahu daleko od kraja, samo kojih dvjesta lakata.

Kad iziđu na kraj, ugledaju pripremljenu žeravicu i na njoj pristavljenu ribu i kruh. Kaže im Isus: "Donesite ribâ što ih sada uloviste." Nato se Šimun Petar popne i izvuče na kraj mrežu punu velikih ribâ, sto pedeset i tri. I premda ih je bilo toliko, mreža se ne raskinu. Kaže im Isus: "Hajde, doručkujte!" I nitko se od učenika ne usudi upitati ga: "Tko si ti?" Znali su da je Gospodin. Isus pristupi, uzme kruh i dade im, a tako i ribu. To se već treći put očitova Isus učenicima pošto uskrsnu od mrtvih.

Za razmišljanje

"Idem loviti ribu", kaže Petar i drugi učenici idu s njim. A što drugo bi se i moglo činiti? Uskrs je prošao. Njima (i nama) se vratila svakodnevica. Oni idu loviti ribu; mi idemo ponovno u tvornice, u škole, k štednjaku. Svatko ponovno lovi ribu u moru svoje svakodnevice... poput učenika! I te noći nisu uhvatili ništa. Prazne ruke. Iskustvo uzaludnosti. Uzalud su se mučili! Uzalud brinuli! Tko to ne poznaje? To je svakodnevica. Onda kao i danas.

I onda pitanje: Imate li nešto za jelo? To je pitanje upućeno nama: imamo li nešto od čega možemo živjeti, uistinu živjeti. Oni odgovaraju: ne! Mi nemamo ništa: prazne, siromašne ruke, gladne želuce, čeznutljiva srca. Iz samih sebe nemamo ništa. Ništa što bi nam utažilo glad. Ništa što bi nam osvjetlilo tminu. Ništa što bi ispunilo našu prazninu. Ali On reče: Bacite mrežu! Dakle: Idite ponovno na posao! Idite u uzaludnost, idite u neuspjeh. Idite – na moju riječ. I tu se događa čudo punine. Od uzaludnosti nastaje iskustvo punine. Utješno Evanđelje. Kako je često teško s vjerom u svakodnevici. Iskustvo uzaludnosti nas čini malima, rezigniramo ili zapadamo u strah. Osjećamo: često se gubimo u malim prepirkama i svađama i tako trošimo svoje vrijeme, umjesto da si postavimo životno pitanje.

A upravo tu stoji Isus i poziva. On govori: Ne radi se o vama, o vašim idejama i konceptima! Radi se o tome hoćete li Uskrsloga pustiti u svoj život ili ne. Dakle: vi to ne morate činiti. Ja vam to poklanjam – nezasluženo, badava. Nema nijedne uskrsne slike u umjetnosti koja bi Uskrsloga prikazivala bez rana. Bi li to mogao biti znak za tajnu da Uskrs osvjetljava sve rane? Boli i rane ne bivaju jednostavno odstranjeni (uzaludnosti našega života se ne ignoriraju), nego kroz uskrsno otajstvo počinju sjati, dobivaju novu dimenziju. Krist nas poziva da i dalje bude Uskrs u našem životu. On nam poklanja svoju prisutnost koja nas jača i daje nam snagu. "Uzrnite i jedite!" (Wilhelm Benning)